

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΗΜΕΡΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΟΥ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
Ι. ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓ. ΤΡΙΑΔΟΣ
ΜΕΤΟΧΙΟΥ Ι. ΜΟΝΗΣ ΜΑΧΑΙΡΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ:

π. Ανδρέας Αγαθοκλέους

Τ.Θ. 42036, 6530 Λάρνακα - Κύπρος

Τηλ: 99607871, Φαξ: 22991545

www.isagiastriados.com

ΤΕΥΧΟΣ 167

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2017

ISSN 1019-5181

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ:

Ζαφείρης Δημητρίου & Υιός Ατδ, Λάρνακα

Ο ΑΥΘΕΝΤΙΚΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Μητροπολίτου Μεσογαίας Νικολάου

ὄθεντικός εἶναι ἐκεῖνος πού πέφτει καί σηκώνεται.

Πού ἀμαρτάνει καί μετανοεῖ.

Πού δέν παριστάνει, ἀλλά εἶναι.

Εἶναι ἐλεύθερος καί ὅταν εἶναι ἀνθρώπινος.

Σφάλει καί διορθώνεται.

Δέν εἶναι ἀλάθητος.

Εἶναι ἀληθινός.

Αὐθεντικός δέν εἶναι αὐτός πού δέν κάνει λάθη, ἀλλά αὐτός πού τά ἀντιλαμβάνεται, τά ὁμολογεῖ καί μετανοεῖ.

Ὁ αὐθεντικός ἀνθρώπος δέν εἶναι μόνο ἀνθρώπινος στόν τρόπο του. Εἶναι καί γνήσιος στήν πίστη του. ❖

Εἰκόνα ἐξωφύλλου: Παναγία τῶν θλιβομένων ἢ χαρά. Ἱ. Ἡσυχαστήριον Ἁγίας Τριάδος.
Ἔργον Ἀδάμου Ἀδάμου.

Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Λεμεσοῦ κ. Ἀθανασίου

Αὐτές τίς μέρες ψάλλουμε: «Χριστός γεννᾶται, δοξάσατε, Χριστός ἐξ οὐρανῶν, ἀπαντήσατε, Χριστός ἐπί γῆς, ὑψώθητε». Ὁ Χριστός ἦρθε ὄχι κατά φαντασία ἀλλά κατά πραγματικότητα σ'αὐτόν τόν κόσμο, μ' αὐτά τὰ προβλήματα, τίς δυσκολίες. Ἦρθε γιά νά ὑψώσει τούς ἀνθρώπους πάνω ἀπό τόν κόσμο αὐτό καί νά μᾶς δώσει ὡς μόνιμη κιβωτό τήν Ἁγία Του Ἐκκλησία. Ὅταν μποῦμε μέσα στήν Ἐκκλησία καί ἐναποθέσουμε στόν Χριστό τήν τραγωδία τῆς ὑπάρξεώς μας καί ἐκεῖ ταπεινά παρακαλέσουμε τόν Χριστό νά μᾶς ὑψώσει ἐκ τῶν πραγμάτων τοῦ κόσμου τούτου καί νά ἔρθει στήν καρδιά μας νά κατοικήσει, τότε εἶναι ἀδύνατο ὁ Χριστός νά μὴν ἐπισκεφθεῖ τήν καρδιά μας.

Ὁ Χριστός ἐγεννήθη στόν πιό εὐτελεῖ τόπο, σέ μία σπηλιά πού ἦταν στάβλος, γιά νά μᾶς δείξει ὅτι κατέρχεται μέσ στή σπηλιά τῆς καρδιάς μας, ἡ ὁποία εἶναι γεμάτη μέ τά ἄλογα πάθη μας. Φτάνει ἐμεῖς νά τό ζητήσουμε. Περιγράφεται ἕνα ὄραμα τοῦ Ἁγίου Ἱερωνύμου, πού ἀσκήτεψε στή Βηθλεέμ, ὅταν εἶδε τόν Χριστό ὡς βρέφος στή φάτνη, προσευχόμενος ἡ καρδιά του σκίρτησε ἀπό ἀγάπη καί εἶπε: «Χριστέ μου, τί δῶρο νά σοῦ προσφέρω; Οἱ μάγοι Σοῦ πρόσφεραν τά δῶρα, οἱ ποιμένες τήν προσκύνηση, οἱ ἄγγελοι τόν ὕμνο». Τότε ὁ Χριστός τοῦ εἶπε: «Ἱερώνυμε, τό δῶρο πού θέλω νά μοῦ κάνεις εἶναι οἱ ἁμαρτίες σου, θέλω νά μοῦ προσφέ-

ρεις τόν ἑαυτό σου». Αὐτός εἶναι καί ὁ λόγος πού ἦρθε στή γῆ ὁ Χριστός. Ὁχι γιά νά καλέσει τούς δικαίους ἀλλά τούς ἀμαρτωλούς σέ μετάνοια.

Ἔτσι, γιά τόν σημερινό ἄνθρωπο τόν ταλαιπωρημένο, τόν κουρασμένο, τόν θλιμμένο, ὁ ὁποῖος συνθλίβεται καί πολιορκεῖται μέσα ἀπό τά ποικίλα ρεύματα πού ὑπάρχουν ἐναντίον του, ὁ Χριστός εἶναι ἡ μόνη ἐλπίδα, εἶναι ὁ μόνος χῶρος πού ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νά ξεκουραστεῖ. Ὁ Χριστός εἶναι ὁ πατέρας μας ὁ ὁποῖος μᾶς περιμένει. Ἔτσι, σ'ἐμᾶς ἀπομένει νά ζητήσουμε τόν Θεό, νά τόν παρακαλέσουμε νά ἔρθει μέσα μας καί ὁ Χριστός, ἀπό τήν ἄπειρη ἀγάπη πού ἔχει, ἀμέσως θά βρεθεῖ μέσα μας. Ὅπως λέει στή Γραφή «ἔτι λαλοῦντός σου ἐρῶ, ἰδού πάρειμι», ἐνῶ ἀκόμη μιλάς, θά σοῦ πῶ ὅτι εἶμαι ἤδη παρών. Ἐπομένως, εἶναι χαρμόσυνο τό μήνυμα τῆς ἡμέρας τῶν Χριστουγέννων. Ὁ Χριστός κατέρχεται κοντά μας καί κατερχόμενος μᾶς ἀνεβάζει. Αὐτός κατήλθε πρῶτος στή γῆ γιά νά μᾶς ἀνουψώσει. ❖

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΗΜΑΣ ΣΤΟ ΘΕΟ

Αγίου Μαξίμου του Όμολογητού

Ωπως ή μνήμη τής φωτιᾶς δέν ζεσταίνει τό σῶμα, ἔτσι καί ή πίστη χωρίς ἀγάπη δέν φέρνει στήν ψυχή τό φωτισμό τής γνώσεως.

- Ὅποιος ἀγαπάει τό Θεό, δέν μπορεῖ νά μὴν ἀγαπήσει καί κάθε ἄνθρωπο σάν τόν ἑαυτό του, ἂν καί τόν δυσαρεστοῦν τά πάθη ἐκείνων πού δέν ἔχουν ἀκόμα καθαριστεῖ. Γι' αὐτό καί χαίρεται μέ ἀμέτρητη καί ἀνέκφραστη χαρά, ὅταν αὐτοί ἐπιστρέφουν καί διορθώνονται.

- Ὅποιος βλέπει καί ἴχνος μόνο μίσους μέσα στήν καρδιά του γιά ὅποιονδήποτε ἄνθρωπο καί γιά ὅποιοδήποτε φταίξιμό του, αὐτός ἔχει ἀποξενωθεῖ τελείως ἀπό τήν ἀγάπη στό Θεό. Γιατί ή ἀγάπη στό Θεό δέν ἀνέχεται καθόλου τό μίσος ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου.

- Δέν ἔχει ἀκόμα τέλεια τήν ἀγάπη ὁποιος ἀλλάζει διάθεση ἀπέναντι στούς ἀνθρώπους ἀνάλογα μέ τίς διαθέσεις ἐκείνων, τόν ἕνα γιά παράδειγμα τόν ἀγαπάει καί τόν ἄλλον τόν μισεῖ, ἢ τόν ἴδιο ἄνθρωπο ἄλλοτε τόν ἀγαπάει καί ἄλλοτε τόν μισεῖ γιά τίς ἴδιες αἰτίες.

Ἀπό τό «Μικρός Εὐεργετινός», Ἰ. Μ. Παρακλήτου

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ

Άρχμ. Παύλου Παπαδόπουλου

Οί άγιοι πάλευαν μέ τόν Θεό, όχι μέ τήν άρετή τους. Μένουμε δυστυχώς σ' αυτά πού ξέρούμε γί' αυτούς. Μένουμε στους σοφούς τους λόγους, στά θαύματά τους, στην άγιότητά τους προσπερνώντας τόν Άδη πού βίωσαν γιά χρόνια καρτερικά μέ μόνη έλπίδα τους τόν Θεό.

Οί άγιοι είναι παραδείγματα ζωής γιά όλους, όχι έπειδή κατάφεραν νά νικήσουν τήν άμαρτία αλλά διότι, ένώ άμαρτησαν, δέν απέλπιστηκαν. Οί άγιοι είναι παραδείγματα ζωής γιά όλους όχι έπειδή ζήσανε ήθικά, αλλά διότι ζήσανε μέ μετάνοια καί ταπείνωση.

Νομίζουμε πολλές φορές ότι άγιος είναι ό κατά πάντα τέλειος άνθρωπος· αυτός πού δέν έσφαλε ποτέ του, πού δέν έκανε κάποιο λάθος, πού δέν πίκρανε ποτέ του κάποιον άλλο, πού δέν άστόχησε, πού δέν άπίστησε, πού δέν άπόκαμε. Αυτό όμως είναι ψέμα. Άγιος είναι αυτός πού τήν άτέλειά του, τήν άμαρτία του, τήν άπιστία του τήν έκανε ταπείνωση καί μετάνοια.

Καθώς διαβάξεις, λοιπόν, τά συναξάρια τών Άγίων, μήν μείνεις σ' αυτά πού διαβάξεις· άφουγκράσου κι αυτά πού δέν έχουνε γραφτεί. Γιατί αυτά πού βίωσαν καί πράξανε οί άγιοι κρυφίως, τά άγνωστα, τά άγραφα, είναι τελικά πού τούς κατέστησαν θαυματουργούς, όσίους, μάρτυρες, άγίους.

Γί' αυτό καί γενικότερα μήν μένεις σ' αυτά πού βλέπεις καί μαθαίνεις γιά τούς άλλους. Γιατί δέν γνωρίζεις τά κρύφια

τῶν καρδιῶν τους. Δέν γνωρίζεις τίς μάχες τους, τήν μετανοιά τους ἢ τήν ὑποκρισία τους (ἀπό τήν ἄλλη μεριά).

Τά φαινόμενα ἀπατοῦν. Πολλές φορές παράδεισοι εἶναι κρυμμένοι σέ σώματα κολασμένα καί ζωές σακατεμένες· ἀλλά καί κολασμένες ψυχές κρύβονται ἀρκετές φορές πίσω ἀπό ἠθικές καί “χριστιανικές” ζωές. ❖

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΔΥΝΑΜΗ ΜΑΣ

Γέροντα Ἐφραίμ Βατοπαιδινού

Νά μή μᾶς χωρίζει ἀπ’ τόν Χριστό ἡ ἁμαρτία. Νά τοῦ ποῦμε: «Κύριε, τό ἔκανα, ἔπεςα, συγχώρεσέ με». Ἀλλά συγχρόνως νά αισθανόμαστε ὅτι μᾶς ἀγαπάει, ὅτι μᾶς δέχεται τρυφερά, μέ ἀγάπη, καί μᾶς συγχωρεῖ. Ὅταν πιστεύουμε ὅτι μᾶς ἀγαπάει καί τόν ἀγαπᾶμε, δέν θά αισθανόμαστε ξένοι καί χωρισμένοι ἀπ’ Αὐτόν, οὔτε ὅταν ἁμαρτάνουμε. Ἐχομε ἐξασφαλίσει τήν ἀγάπη Του καί, ὅπως καί νά φερθοῦμε, ξέρουμε ὅτι μᾶς ἀγαπάει. ❖

ΠΕΡΙ ΕΡΩΤΟΣ

Γιώργου Κυπριανού

Εάνθρωπος είναι κατασκευασμένος ως ζώον «έρωτικόν». Ως καρπός τοῡ θείου έρωτος έξ αρχής ό άνθρωπος ζει καί κινείται πάντοτε μέσα στην έρωτική του διάσταση. Κάθε του κίνηση, κάθε του πόθος, κάθε του σχέση, κάθε του έπιλογή, κάθε του πάθος άφορμάται άκριβώς από τόν έγγενή πόθο του για έρωτική σχέση καί πλήρωση. Έρωτεύεται τή ζωή, έρωτεύεται τή φύση, έρωτεύεται τόν άλλο άνθρωπο, έρωτεύεται τόν Θεό. Αύτή ήταν ή φυσική του ροπή καί τάση. Δημιουργήθηκε από καί για τόν έρωτα. Μόνο έτσι μπορεί νά έρμηνευθεί ή περιγραφή τής παρουσίας καί δράσης τοῡ πρώτου ανθρώπου από τόν Θεό μέσα στον παράδεισο. Η αίσθηση καί συναίσθησή του γύρω από τή σχέση του μέ τήν φύση, τό συνάνθρωπό του καί τόν Θεό ήταν καθαρά έρωτική, έν-παθής καί έντονη.

Όλα όμως αλλάζουν καί εκτρέπονται όταν πλέον ό άνθρωπος βιώνει τήν «άλλη» όδό καί ένδίδει στην πρόκληση του έγωισμού καί τής φιληδονίας. Ένώ όντως ή έγγενής φύση του είναι έρωτική, έντούτοις χάνει τόν καθαρό της προορισμό καί τήν πρώτη της έκφραση. Δέν έχει στόχο τήν χαρά καί εύφροσύνη αλλά μάλλον τήν έγωϊστική άπόλαυση καί εύδαιμονία. Δέν έχει στόχο τήν επικοινωνία καί τήν εμπειρία τής κοινής συνύπαρξης αλλά τήν άτομιστική ήδονή. Δέν έχει στόχο τήν ικανοποίηση καί τόν σεβασμό τοῡ άλλου αλλά τήν ικανοποίηση καί χρησιμοποίησή του. Δέν έχει στόχο τόν Θεό αλλά τόν ίδιο.

Η έρωτική του έκφραση άλλοτριώνεται καί έμποτίζεται μέ

τόν ἐγωϊσμό, τὴν φιληδονία καὶ τὴν φιλαργυρία. Ὁ ἄνθρωπος πλέον συνεχίζει νὰ ἐρωτεύεται ἀλλὰ ἄνευ λογικῆς, μέτρου καὶ ὁρίων. Ἐρωτεύεται τὴν ὕλη, ἐρωτεύεται τὰ πράγματα, ἐρωτεύεται τὴν ἐργασία του, ἐρωτεύεται τὸ σῶμα του, ἐρωτεύεται

τὸ σῶμα τοῦ ἄλλου καὶ ὄχι τὸν ἄλλο ὡς πρόσωπο πρὸς ἐπικοινωνία καὶ ἀλληλοσυμπλήρωση. Ἐρωτεύεται τὰ πάθη καὶ τίς ἀδυναμίες τὰ ὅποια βαπτίζει ἴδια τοῦ χαρακτήρα του, ἐρωτεύεται τίς οὐσίες, παραδίδεται ἀχαλίνωτα σέ ὅποιον καὶ σέ ὅτιδήποτε ἱκανοποιήσει ἐπιθυμίες, ὀρέξεις, τάσεις καὶ ἀδυναμίες του.

Μόνο ἔτσι ἐρμηνεύεται ἡ αἴσθησις καὶ ἡ συναίσθησις τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου γύρω ἀπὸ τὴ σχέση του σήμερα μέ τὴ φύση, τὸ συνάνθρωπό του καὶ τὸν Θεό. Καθόλου δέν ξενίζει τοὺς γνωστικούς τοῦ θέματος ἡ ἀχαλίνωτη σαρκολαγνία, ἡ ἄκρατη ὑλιστικότητα, ἡ ἀπειθάρχητη συμφεροντολογία, ἡ ἐξωφρενικὴ βιαιοπραγία, ὁ ἀδάμαστος καταναλωτισμός καὶ ἡ καταβαράθρωσις κάθε ἠθικῆς τῆς σύγχρονης ζωῆς. Εἶναι ὡσάν νὰ χάθηκε τὸ κέντρο βάρους, τὸ ἰσοζύγιον καὶ ἡ ἰσορροπία τοῦ ἀνθρώπινου ψυχισμοῦ καὶ ὅλα τρέχουν καὶ γυρίζουν ἄτακτα μέσα του, χωρὶς πυξίδα καὶ μέτρημα. Ἐπικρατεῖ σύγχυσις, ἀλλοφροσύνη καὶ ἀμετροπέπεια.

Τὸ ζητούμενον, λοιπόν, εἶναι ὁ ἐπαναπροσδιορισμός τῆς

όντολογίας τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου. Ἡ οὐσία αὐτή καθε-
αυτή τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὁ ἔρωτας στή σωστή του διάσταση
καί βάση. Ἡ χριστιανική ἀνθρωπολογία εἶναι ξεκάθαρη. Μόνο
ἐρώμενος ἀπόλυτα τόν Θεό ὁ ἄνθρωπος βρίσκει τήν χαμένη
του ταυτότητα καί ἰσοροπία. Μόνο τότε ὅλα ἐγκεντρίζονται
καί ἐγκαινίζονται. Ἐπιστρέφει ξανά στόν ἔρωτα τοῦ Θεοῦ,
τοῦ ἄλλου ὡς πρόσωπο καί τῆς φύσης ὡς δῶρο καί δοξολογία.
Ἀρχίζει νά γίνεται οὐσιαστικά εὐτυχισμένος καί ὄχι ἀπλά χα-
ρούμενος. Συναντᾷ τήν ἀρμονία τῆς ὑπαρξῆς του, τόν ἀληθῆ,
πλήρη καί αὐτάρκη ἑαυτό του. Ἐπανασυνδέεται μέ τήν πηγὴ
τῆς ὑπαρξῆς του, τόν μαζί του ἀδιαλείπτως θυσιαστικά ἐρω-
τευμένο Θεό. Ὅλα ἐκεῖ πρέπει νά καταλήγουν καί ἀπό κεῖ νά
ἀφορμοῦνται: στήν ἐν Θεῷ ἀνάπαυση τῆς καρδίας του ❖

Ἴναι μεγάλη πρόκληση πνευματικῆς ἀνάπτυξης ὁ
ἐρωτικός χωρισμός, γι' αὐτό καί πονάει ἄγρια. ❖

Μάρω Βαμβουνάκη

ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ

Αγίου Παϊσίου Αγιορείτου

Πίστε τό μεγαλύτερο βάρος τοῦ ἀγώνα σας στήν προσευχή, γιατί αὐτή θά σᾶς κρατάει σέ ἐπαφή μέ τό Θεό. Καί ἡ ἐπαφή αὐτή πρέπει νά εἶναι συνεχῆς. Ἡ προσευχή εἶναι τό ὀξυγόνο τῆς ψυχῆς, εἶναι ἀνάγκη τῆς ψυχῆς καί δέν πρέπει νά θεωρεῖται ἀγαρεία. Ἡ προσευχή, γιά νά εἰσακουστεῖ ἀπό τό Θεό, πρέπει νά γίνεται μέ ταπείνωση, μέ βαθιά συναίσθηση τῆς ἀμαρτωλότητάς μας καί νά εἶναι καρδιακή. Ἐάν δέν εἶναι καρδιακή, δέν ὠφελεῖ. Ὁ Θεός ἀκούει πάντοτε τήν προσευχή τοῦ ἀνθρώπου πού εἶναι πνευματικά ἀνεβασμένος. Ἡ μελέτη τῆς Ἁγίας Γραφῆς βοηθάει πολύ τήν προσευχή, γιατί θερμαίνει τήν ψυχή καί τήν προετοιμάζει. ❖

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΨΕΥΔΑΙΣΘΗΣΗ

π. Μαξίμου Ἐγκερ

Πεφελικά, τό χαρακτηριστικό τοῦ ἐγώ εἶναι ἡ ἰκανότητά του νά διαστρέφει τά πάντα σέ ἀντικείμενα ἀτομικῆς χρήσης καί ὀφέλους. Εἶναι πιθανό νά προσεύχεσαι, νά σκέφτεσαι, νά νηστεύεις, νά συμμετέχεις στή θεία λειτουργία, νά μελετᾶς τήν Ἁγία Γραφή καί τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά αὐτή σου ἡ συμπεριφορά νά προέρχεται εἴτε ἀπό μία προσπάθεια καλλωπισμοῦ τῆς «βιτρίνας» τοῦ ἐγώ σου μέ ἔνδοξα ψιμύθια, εἴτε ἀπό τήν προσπάθεια νά θέσεις ὑπό τήν κατοχή σου τόν Θεό. Σ' αὐτές τίς περιπτώσεις, ζοῦμε μία ὀλοκληρωτική πνευματική ψευδαίσθηση ❖

ΕΡΧΟΥ, ΚΥΡΙΕ ΙΗΣΟΥ, ΚΑΙ ΓΕΝΝΗΘΗΤΙ ΕΝ ΤΗ ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ

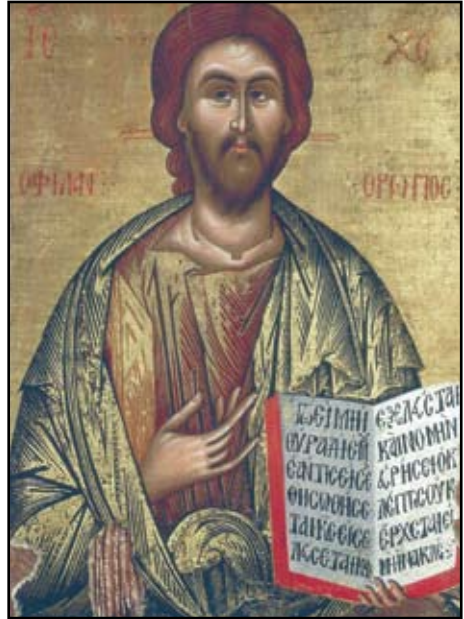
Ἡγουμένου Ἰ. Μ. Μαχαιρᾶ, Ἐπισκόπου Λήδρας Ἐπιφανίου

ἡμερον χαρᾶς πληροῦνται τὰ σύμπαντα, οἱ οὐρανοὶ ἀγάλλονται καὶ ἡ γῆ συγχορεύει, ἡ κτίσις πᾶσα λαμπρύνεται καὶ φωτίζεται καὶ πανηγυρίζει. Γιὰ ποιό λόγο συμβαίνει τοῦτο; Ποιό γεγονός εἶναι τόσο σπουδαῖο, τόσο τρομερό ὥστε νά ἀλλοιώσει τήν σύμπασαν καὶ νά μεταμορφώσει τό πρόσωπον πάσης τῆς γῆς; Ποίος εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἔχει σηματοδοτήσει τήν ἱστορία μέ τήν παρουσίαν του τόσον, ὥστε νά ἐπέλθει τέτοια ἀλλαγῆ, τέτοια μεταβολή;

Ὁ ποιητής καί συνοχεύς τοῦ σύμπαντος κόσμου, ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος «εἶπε καί ἐγενήθησαν, ἐνετείλατο καί ἐκτίσθησαν» (ψαλμ. λβ' 9) τὰ πάντα· ἡ Σοφία τοῦ Πατρός, ἡ κατασκευάσασα τὰ πάντα μέ ἄρμονία, μέ ἰσορροπία, μέ μέτρο, μέ ποικιλία, μέ πλοῦτο, μέ τέχνη, μέ δόξαν· ὁ Θεός Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, ὁ αἰεὶ διαμένων μετά τοῦ Πατρός καί τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου σέ ὀλόφωτον γνόφον μυστηρίου Τριαδικῆς Θεότητος. Αὐτός, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Θεός, ἐν στιγμῇ χρόνου προορισμένου πρό καταβολῆς κόσμου «σὰρξ ἐγένετο» (Ἰω. α' 14), ἔγινεν ἄνθρωπος, «μορφὴν δούλου λαβών, ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος καί σχήματι εὐρεθεὶς ὡς ἄνθρωπος» (Φιλ. β' 7-8), «ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν» (Ἰω. α' 14).

Λοιπόν, ψυχή μου; Τί περιμένεις; Τί μεριμνᾷς; Τί τυρβάζεις περί πολλά; «Ἐνός δέ ἐστι χρεία» (Λουκ. ι' 42). Ἐνός προσώπου γλυκυτάτου καί ὠραιότατου καί παντέρπνου. Τοῦ Νυμφίου τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτός εἶναι τό πᾶν. Αὐτόν ποθεῖ πραγματικά ἡ ψυχή. Ἡ ψυχή τοῦ ἀνθρώπου ποθεῖ τόν πλάστην καί Θεόν της, τόν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν. Δυστυχῶς, πολλές φορές ψάχνει ἄλλοῦ, ὅπουδῆποτε, ζητώντας νά γεμίσει τό κενό της, ἀγνοώντας τό τί πραγματικά θέλει. Δέν ξέρει τί θέλει. Γι' αὐτό πέφτει «μέ τά μοῦτρα» στίς ἡδονές, στίς μέριμνες, στήν κραιπάλη, στήν μέθη, στόν τζόγο καί σέ πολλά ἄλλα. Ἀλλά τό κενό παραμένει καί μεγαλώνει. Διότι αὐτό πού πραγματικά θέλει ἡ ψυχή εἶναι ὁ Κύριος Ἰησοῦς.

Αὐτός ὁ Κύριος Ἰησοῦς εἶναι πρᾶος καί ταπεινός. Δέν ἐκβιάζει κανέναν, δέν πιέζει κανέναν. Εἶπεν «ὅστις θέλει» (Μάρκ. η' 34). Αὐτός θέλει. Θέλει «πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι καί εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἔλθεῖν» (Α' Τιμ. β' 4). Γι' αὐτό καί περιμένει. Δέν περιμένει μέ σταυρωμένα τά χέρια. Μέ πολ-

λους και διάφορους τρόπους καλεῖ τόν ἄνθρωπον και μέχρι τήν δωδεκάτην τόν περιμένει. Δέν χρειάζεται ὅμως ἐμεῖς νά περιμένουμε τήν δωδεκάτην, μήπως και δέν τήν προλάβουμε. Καλύτερα εἶναι νά τόν παρακαλοῦμε ὅπως και ὁ ἀγαπημένος μαθητής, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος: «Ἐρχου, Κύριε Ἰησοῦ» (Ἀποκ. κβ' 20).

Ἄς ἀνταποκριθοῦμε κι ἐμεῖς στό δικό του κάλεσμα ἀπό τήν φάτνη τῆς Βηθλεέμ, μέ πόθο και χαρά, μέ ἐνθουσιασμό και ἀγάπη, ψελλίζοντας τά δικά μας λόγια, ἔστω και ἄν εἶναι παιδικά συλλαβίσματα· αὐτά μάλιστα, ἀρέσουν στόν Οὐράνιό μας Πατέρα περισσότερο ὅταν προέρχονται ἀπό καρδία ταπεινή:

«Ἐρχου, Κύριε Ἰησοῦ, ἐν τῇ καρδίᾳ μου, και γεννήθητι ἐν αὐτῇ διά πρεσβειῶν τῆς Κυρίας Θεοτόκου, και μετάβαλον τό σπήλαιον τῆς ἄλογῆς μου καρδίας εἰς τήν φάτνην τῆς σῆς παρουσίας, και ἔμπλησον τό ψηλαφητόν μου σκότος τῷ θείῳ φωτί τῶν σῶν ἀρετῶν, και θέρμανον τό ψῦχος τῆς κακίας μου τῷ πυρί τῆς σῆς Θεότητος, και τήν διασποράν τῶν δυνάμεών μου συγκρότησον τῷ θείῳ σου νεύματι, και τήν ἀφροσύνην μου μετάβαλε εἰς σωφροσύνην τῷ χαρίεντι τοῦ προσώπου σου, και τήν ἀπό σου διάστασιν ἀπόβαλε τῇ ἀγάπῃ σου, και τέκνον σου ἀνάδειξόν με τῇ ἐλεύσει τῇ σῇ, μετά τοῦ Πατρός σου και τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου, εἰς τήν καρδίαν μου, σφραγίδα νίοθεσίας δίδων μοι, και κοινωνίας τῆς μετά σου ἀξιῶν με, διά τῆς κοινωνίας τοῦ παναχράντου σου Σώματος και τοῦ πανακηράτου σου Αἵματος, εἰς τούς αἰῶνας. Ἀμήν».

ΑΓΙΟΛΟΓΙΟ

Ο ΆΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ

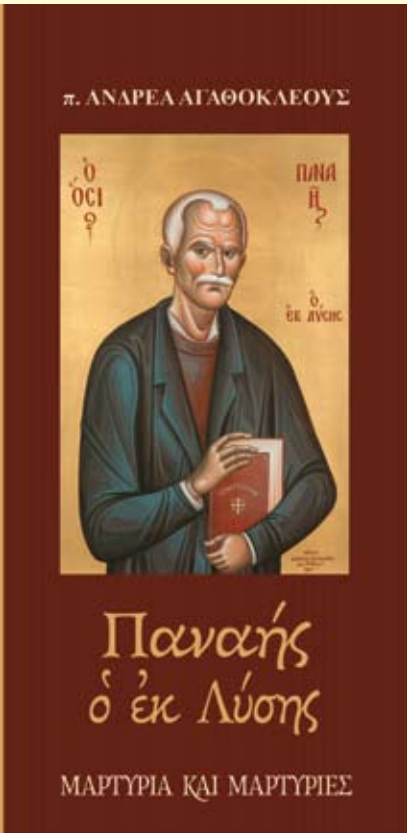

Νικόλαος γεννήθηκε στις 15 Μαρτίου του 270 στα Πάταρα της Λυκίας (σημερινό Γκελεμίσ Τουρκίας) από γονείς εύσεβεις και πλούσιους και έτυχε επιμελημένης μόρφωσης. Άφου μοίρασε τήν περιουσία του στους φτωχούς, χειροτονήθηκε ιερέας και αγωνίστηκε γιά τή διάδοση τής χριστιανικής πίστης, προστατεύοντας συγχρόνως κάθε αδύνατο, πάσχοντα ή άδικούμενο. Η άνοδος του στόν άρχιεπισκοπικό θρόνο τών Μύρων τής Λυκίας (σημερινό Ντεμερέ Τουρκίας), προκάλεσε τήν όργή τών ειδωλολατρών, οί όποιοι τών συνέλαβαν και τόν υπέβαλαν σέ βασανιστήρια.

Άποφυλακίστηκε μετά τήν επικράτηση του Μεγάλου Κωνσταντίνου και άφοσιώθηκε στό ποιμαντικό του έργο. Έλαβε μέρος στήν Α' Οικουμενική Σύνοδο τής Νίκαιας (325), όπου διαμορφώθηκε έν πολλοίς τό χριστιανικό δόγμα, μέ τήν καταδίκη τής αίρεσης του Άρειου. Έκοιμήθη έν ειρήνη στις 6 Δεκεμβρίου του 343. Μετά τήν κοίμησή του όνομάστηκε «μυροβλύτης», έπειδή τά λειψανά του άρχισαν νά αναβλύζουν άγιο μύρο. Στόν Άγιο Νικόλαο άποδίδονται και πολλά θαύματα.

Τό μεγαλύτερο μέρος τών λειψάνων του βρίσκονται σήμερα στή Βασιλική του Άγίου Νικολάου στό Μπάρι τής Ιταλίας κι ένα μέρος τους στόν ναό του Άγίου Νικολάου στό νησάκι Λίντο τής Βενετίας. Η μεταφορά τους στήν Ιταλία έγινε επί βυζαντινού αύτοκράτορος Άλεξίου Β' Κομνηνού (1180-1183), όταν τά Μύρα κατακτήθηκαν από τους Σελτζούκους Τούρκους και υπήρχε κίνδυνος νά τά καταστρέψουν. ❖

ΝΕΑ ΕΚΔΟΣΗ ΙΕΡΩΝ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΩΝ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

ΙΕΡΩΝ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΩΝ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

Ἡ προσπάθειά μου ν' ἀναλύσω θεολογικά τή ζωή τοῦ ὀσίου πατρός ἡμῶν Παναῆ τοῦ ἐκ Λύσης, μέσα ἀπό περιστατικά τῆς ζωῆς του, ἀσφαλῶς ἀποτελεῖ τολμηρό ἐγχείρημα. Βγαίνει, ὅμως, μέσα ἀπό δικό μου προβληματισμό: πῶς μπόρεσε νά ἀφομοιώσει τήν Ὁρθόδοξη παράδοση καί νά τήν κάνει πράξη; Πῶς, μέσα ἀπό τήν ἀπλότητα τῆς καθημερινότηας, βίωσε ἐμπειρίες ἀγίων πού δαπανήθηκαν σέ μεγάλες ἀσκήσεις «εἰς τά ὄρη καί τέσ ὀπέσ τῆς γῆς»;

Τά περιστατικά προέρχονται ἀπό περιγραφές ἀνθρώπων πού τόν ἔζησαν στή Λύση πρὶν τήν εἰσβολή τοῦ 1974 καθῶς καί στή Λάρνακα κατὰ τήν περίοδο τῆς προσφυγιάς.

Στό βιβλίο «ἐμπειρία ἀγιότητος», στό πρῶτο μέρος, ἔγραψα ὅσα ἔζησα κοντά του τά τελευταῖα δέκα χρόνια τῆς ζωῆς του. Σχεδόν καθημερινά τόν ἐπισκεφτόμουν, στήν ἀρχή ὡς ἐκπληξη κι ἀπορία γι' αὐτό πού συναντοῦσα, μετά γιά νά τραφῶ ἀπό τή σχέση πού ἄρχισε ν' ἀναπτύσσεται.

Στό βιβλίο αὐτό καταγράφω ἐμπειρίες ἄλλων, ὅπως μοῦ τίς περιέγραψαν καί τίς μαγνητοφώνησα.

Ἀπό τον πρόλογο τοῦ βιβλίου